

In Hemels naam

**IN
HEMELS
NAAM**

RACHELLE WAGNER

RB

© 2026, Rachelle Wagner

Eerste druk: juni 2026

Redactie: Sanne Wijnands, Eva Disselhoff, Simone Lier

Omslagontwerp: © Caren Limpens

Vormgeving binnenwerk: © Designs by Lotte

Ontwerp schutbladen: Caitlin van der Heijden

Young Adult

NUR 285

ISBN 9789083604572

ISBN (e-book) 9789083604510

www.rebelbooks.nl

Alle rechten voorbehouden.

DEEL I

DE ELIMINATIE

HOOFDSTUK 1

FLORENCE

Ik wist precies hoe ik mijn eerste moord zou plegen als de tijd daar was: ik zou het vuile werk door iemand anders laten opknappen. Niet omdat ik vanuit moreel oogpunt iets tegen moord had – alsjeblieft zeg – maar moorden was een omvangrijke klus. Het was precisiewerk.

Doden deed je niet in een opwelling, zei oom Nicholas altijd. Het vroeg overzicht, een duidelijk plan. Maar hoewel mijn broer, zus en ik hiervoor in de wieg waren gelegd, leek ik nu ik op mijn examenuitslag zat te wachten plotseling totaal incompetent voor mijn eerste echte baan in het familiebedrijf.

Ik leunde nog wat verder achterover in mijn kussens, te midden van een wirwar aan boeken en aantekeningen op mijn bed. De warme meizon scheen royaal door mijn slaapkamer-raam, de geur van cipressen vulde de ruimte en vaag in de verte hoorde ik de oceaan tegen de hoge kliffen spatten. Het was het geluid van thuis. Net zoals de stem van mijn zus die een tel later de slaapkamer vulde.

‘Ben je bang dat je een herexamen moet doen omdat je niet zeker weet of je de namen van alle schikgodinnen goed hebt gespeld?’ zei Catherina lachend, terwijl ze tegen de deurpost geleund stond.

Ik zuchtte en sloeg het boek dat ik op dat moment aan het lezen was – *De kunst van het oorlogvoeren* – dicht. ‘Nee,’ antwoordde ik kribbig. ‘Ik wil gewoon goed voorbereid zijn voor mijn eerste Opdracht.’

Ik was in van alles getraind. Ik kende drieëndertig manieren om een pistool in elkaar te zetten en het uit elkaar te halen. Ik wist moeiteloos op te sommen welke tegengiffen je voor welke giffen kon gebruiken (hydroxocobalamine voor cyanide, om maar iets te noemen). Ik kon het snelste van iedereen in mijn familie een kluis kraken. Je zou dus denken dat mijn eerste Opdracht een fluitje van een cent zou moeten worden. Het vervelende was alleen dat alle woordjes Zweeds, het Mongoolse volkslied of de meest recente wisselkoers van de yen me niet hadden voorbereid op de daadwerkelijke daad. Ik wist niet eens waar ik moest beginnen.

‘Flo,’ zei Catherina, ‘wat denk je dat oom Nicholas ons hele leven heeft gedaan?’

‘Jij hebt makkelijk praten,’ verdedigde ik mezelf. ‘Jij hebt al een paar eliminaties achter de rug. Ik heb geen idee wat me te wachten staat.’

Daarom moest ik zo voorbereid mogelijk zijn. Ik had niet eens tijd om de moord zelf uit te voeren. Ik moest al mijn energie steken in de eliminatie tot in de puntjes plannen. Om de beste eerste Opdracht óóit te doen. Zodat iedereen daarna zou zeggen: ‘Wauw, Florence Velli, dit was echt de beste eliminatie die we ooit hebben gezien. En dat terwijl je nog maar zeventien

bent! En dit je eerste Opdracht was! Onze goddelijke voorouder Hermes zou trots op je zijn. Sterker nog, we hebben hem aan de lijn om je te feliciteren.’

Het was alleen verdomd moeilijk voorbereiden als je nog niet eens wist wíe je moest vermoorden. Of op z'n minst wáár je eerste moord zou zijn. Oom Nicholas deed behoorlijk geheimzinnig over wanneer ik de uitslag van mijn examen kon verwachten. Blijkbaar moesten nogal wat hotemetoten van het Departement waarvoor we werkten ernaar kijken. Bezorgd vroeg ik me af of ik op de hindernisbaan de oefenpop lang genoeg onder water had gehouden om hem te laten verdrinken. Vijfenvijftig minuut zou voldoende moeten zijn, zeker met wat brute kracht uitgeoefend op de luchtpijp.

Catherina streek haar bruine krullen naar achteren. Ze plakten tegen haar nek, een teken dat ze net uit het laboratorium was gekomen. Ongetwijfeld om haar ultrageheime ingrediënt aan het familie-gif-recept toe te voegen. Waarvan ik vermoedde dat het olifantenpoep was.

Ze liep mijn slaapkamer in, schoof onnadenkend wat papieren op mijn bed opzij en ging naast me zitten. ‘Geloof me: je weet alles wat je moet weten om je eerste Opdracht uit te voeren. En de rest leer je in de praktijk. Bento zal je precies hetzelfde vertellen.’

‘Maar hoe weet je nou welke van de tweeënvijftig manieren om iemand te vermoorden je moet toepassen,’ dubde ik hardop.

Catherina maakte een wuivend gebaar met haar hand terwijl ze opstond. ‘Dat is nog de minste van je zorgen. Geloof me, iemand ombrengen is een fluitje van een cent. Je weet precies wat je moet doen als het zover is.’

Met die woorden liep ze mijn kamer uit, waarschijnlijk terug

naar het laboratorium. Als Cath niet bezig was met een Opdracht, sloot ze zichzelf op in ons geheime laboratorium in ons geheime trainingscentrum op ons iets minder geheime doch ondoordringbare eiland. Meestal wist je dat ze thuis was als je allerlei ontploffinkjes hoorde of een vage brandlucht rook in de buurt van de kelder.

Ik zuchtte diep.

Hoelang kon het bij dat verdomde Departement duren om te bepalen of ik klaar was om in naam van de Goden te moorden? Onze familie hoefde alleen maar mensen om te brengen die het lot van de wereld in gevaar brachten. Zó ingewikkeld was dat nou ook weer niet.

Toch?

HOOFDSTUK 2

FLORENCE

Ik had genoeg gehad van ijsberen in mijn kamer en wachten op mijn examenuitslag. (Serieus, hoeláng kon het duren?) Dus was ik naar de schietbaan gegaan om mijn frustratie van me af te knallen.

Tevreden keek ik nu naar de schietschijf in de vorm van een persoon aan de andere kant van de ruimte.

Ik had één schot gelost.

Recht door het hart.

Ik hief mijn pistool nogmaals. Het was een van de kleinere modellen die hier rondslingerden. Mijn moeder had het exemplaar hier waarschijnlijk laten liggen toen ze vanochtend haar dagelijkse oefenrondje deed. Ik schoot zelf liever met een groter model, maar het voldeed.

Ik maakte me klaar om nog eens te vuren. Ik sloot mijn vinger om de trekker, hield het pistool stevig in beide handen en plantte mijn rechtervoet iets achter mijn linker. Ik haalde diep adem. In en uit–

‘Flo? Ik heb iets voor je.’

Ik liet mijn pistool zakken en draaide me om. Bento stond voor me. De aanwezigheid van mijn broer werkte net zo geruststellend als een goed schot.

Hij had een enorme stapel boeken in zijn handen. Het waren er zoveel dat hij moeite had om ze vast te houden en zo te zien ook met ademen. Zijn bril, een belachelijk ouderwets montuur, zakte bijna van zijn neus. Ik verdacht Bento ervan dat hij hem had om slimmer te lijken.

‘Ik dacht dat je deze wel kon gebruiken,’ zei Bento schouderophalend, waardoor het bovenste boek op de grond viel. Stuntenlend probeerde hij het op te pakken, waarbij er nog een stuk of drie boeken op de grond vielen.

Het was me soms een raadsel hoe Bento, de meest onhandige persoon die ik kende, de Opdrachten voltooide. Nu kende ik in totaal negen levende personen en waren ze allemaal familie, maar toch. Ik vergrendelde het pistool, legde het weg, en liep naar hem toe om een aantal boeken van hem over te nemen zodat hij in elk geval kon in- en uitademen.

‘Ik dacht dat ik wel zo’n beetje alles uit de bibliotheek had gehaald waar ik iets aan had,’ zei ik.

‘Ah, maar ik zag dat je een paar cruciale boeken hebt gemist,’ antwoordde Bento enthousiast, terwijl opnieuw een boek uit zijn handen gleed. ‘Ik heb zelf behoorlijk veel aan Kants *Fundering voor de metafysica van de zeden* gehad. *Tractatus politicus* van Spinoza mag sowieso niet ontbreken en *Socrates op sneakers* kan ook nuttig zijn, je moet tenslotte ook hedendaagse literatuur niet uitvlakken.’

‘Dank je wel, Bento.’

Dit was zijn manier om te zeggen dat het wel goed kwam.

Dat hij me succes wenste.

‘Graag gedaan,’ zei hij ietwat verlegen en hij legde een hand op de mijne. ‘Zal ik helpen met tillen naar je kamer?’ Ik schudde mijn hoofd. Ik wilde hem niet een hernia en/of astma bezorgen. Bento legde de nog overgebleven boeken op de tafel naast het pistool en maakte aanstalten om weg te lopen. Hij haalde een hand door zijn haar, waardoor het nog warriger werd. ‘O, en Flo?’

‘Ja?’ Ik had verwacht dat hij iets zou zeggen als ‘De eerste keer is het moeilijkst, daarna wordt het makkelijker’ of ‘Je bent sowieso geslaagd, maak je niet druk!’

In plaats daarvan zei hij, wat ongeveer hetzelfde was in Bento-taal: ‘Werp vooral ook nog een blik op *Vrees en Beven* van Kierkegaard. Dan heb je wat leuke feitjes om op een feestje een gesprek te starten! Werkt altijd!’

Ik staarde naar de kaft van het boek boven op de stapel en vroeg me af waarom ik in hemelsnaam een gesprek met iemand zou moeten starten op een feestje als ik van plan was om daar mogelijk iemand te vermoorden.

‘Ah, Florence!’

Oom Nicholas stapte door de grote houten voordeur binnen. Ik sjokte de trap op vanuit het trainingscentrum, dat zo’n vier verdiepingen onder onze villa lag. Oom Nicholas weigerde nog altijd een lift te laten installeren. ‘Dat zou weleens vervelende vragen kunnen oproepen,’ zei hij dan.

Alsof het feit dat we met onze gehele negenkoppige familie in een enorm palazzo op een verder onbewoond en hyperbeveiligd eiland voor de kust van Italië woonden, terwijl diezelfde familieleden nu en dan compleet van de aardbodem leken te

verdwijnen, géén vervelende vragen zou kunnen opleveren.

‘Ik was even een luchtje scheppen,’ zei oom Nicholas en hij gebaarde naar de voordeur.

Ik trok mijn wenkbrauwen op.

Dat was hoogst ongebruikelijk. Het grootste deel van mijn familie was natuurlijk vaak buiten de deur voor een Opdracht. Zelfs oma Lucrezia, die al lang en breed met pensioen was, bezocht nog weleens het vasteland. Niet om af te spreken met vrienden, maar vooral zodat ze zich af en toe normaal voelde. Onderdeel van de sterfelijke wereld. Maar je mocht pas naar het vasteland zodra je geslaagd was, dus ik stond te popelen om eindelijk eens van dit verdomde eiland af te komen en levende mensen te ontmoeten. De wereld te zien.

Maar oom Nicholas zat buiten ons jaarlijkse uitstapje naar de Hemel, om ‘weer even de banden aan te halen met onze Hemelse collega’s’, het grootste deel van de tijd in zijn kantoortje, tussen zijn geliefde artefacten, kunstwerken en boeken die de familie Velli door de millennia heen had verzameld. Als oom Nicholas al naar buiten kwam, dan dwaalde hij over onze binnenplaats of zat hij peinzend voor zich uit te kijken onder een van de eeuwenoude olijfbomen.

Mijn vader moest altijd hartelijk lachen zodra hij zijn broer zag zitten op een oncomfortabel stenen bankje. ‘Voor hij kanselier werd, kon je nog lol met hem beleven, wist je dat?’ zei hij dan. ‘Ben ik even blij dat ik niet werd benoemd.’ Dan aaide hij over mijn krullen en gaf er een kus op. ‘En anders had ik natuurlijk niet drie bloedjes van kinderen gehad,’ vervolgde hij, om vervolgens met een brede glimlach weg te lopen.

Zoals mijn vader het bracht, leek kanselier de meest oersaaië baan in de hele wereld. Als kanselier zorgde je ervoor dat alles

op Aarde op rolletjes liep. Maar als kanselier mocht je ook geen kinderen krijgen. Dat was al sinds het begin der tijden zo. Maar één Velli mocht zich elke generatie voortplanten. Anders liepen er te veel half-goddelijke huurmoordenaars op Aarde. Of zoiets. Oom Nicholas was als kanselier ook de contactpersoon voor de Goden. De Goden die ons Opdrachten gaven en die wisten welke stervelingen een gevaar konden vormen voor het lot van de wereld. We elimineerden nooit willekeurig. Altijd met een reden. Oom Nicholas had ons geleerd dat stervelingen de wereld als zwart-wit zien, maar dat wij ons daar niets van aan moesten trekken.

‘Goed en kwaad zijn zulke banale termen,’ zei hij dan. ‘Het leven is een groot grijs gebied. Het is aan ons om het palet van inktzwart naar antraciet te trekken. Van spierwit naar lichtgrijs.’

Hoe vaak oom Nicholas die woorden wel niet had herhaald tijdens onze lessen. Ik kon ze dromen. Catherina snoof iedere keer harder als oom Nicholas die zinnen voor de zoveelste keer tijdens een les herhaalde.

‘Weet je wat niet spierwit is?’ grijnsde ze. ‘Bento’s onderbroek.’

En dan trok ze hard aan Bento’s onderbroek, waardoor hij opsprong van zijn stoel, gilte en daarna Catherina op de grond wierp. Dat was meestal het begin van een stoeipartij, waar ik me vervolgens ook in mengde. Ik kon moeilijk achterblijven. Oom Nicholas moest ons dan met de hulp van mijn moeder uit elkaar trekken, want we waren per slot van rekening getraind in minstens vijf verschillende vechtsporten.

Maar die lessen waren over. Ik had ze de afgelopen twee jaar in mijn eentje moeten volgen. Dat betekende dat ik twee jaar lang in mijn eentje de namen zat te stampen van alle historische figuren die wij ooit hadden omgebracht, terwijl oom

Nicholas gebogen zat over stapels en stapels papieren van het Departement. En nu waren ook die lessen klaar. Ik zat in niemandsland tot oom Nicholas me eindelijk, éindelijk, die stomme eindexamenuitslag zou geven.

Ik was inmiddels bovenaan de trap gekomen, waar oom Nicholas geduldig op me had staan wachten. De enorme hal, met overal geschilderde renaissance-baby-engeltjes die op ons neerkeken, was verder leeg.

‘Zou je me willen volgen?’ vroeg mijn oom ernstig.

Hij glimlachte niet. Zelfs zijn mondhoeken trokken niet omhoog. Nu glimlachte oom Nicholas zelden, maar dit leek me niet veel goeds te beloven.

O, goden, was ik gezakt? Was ik de eerste Velli in minstens vijf eeuwen die haar eindexamen niet had gehaald? Moest ik nu voor de Hemelse Raad verschijnen? Zou ik uit het familiebedrijf gezet worden? Gewoon op straat gegooid, als een ordinaire sterveling?

Ik volgde oom Nicholas zwijgend. Door de eerste woonkamer, de pianokamer, de tweede woonkamer, de bibliotheek, de informele eetkamer en uiteindelijk stonden we stil voor de keuken – de plek van het huis waar alles leek te gebeuren. Misschien wilde oom Nicholas eerst een snack voor hij me zou vertellen dat ik een faliekante mislukking was. Ik slikte.

Hij duwde de grote deuren open en toen zag ik mijn hele familie rondom de oude eiken tafel in het midden van de keuken staan. Mijn oma, vader, moeder, broer, zus, mijn tante Eleonora en haar man Thomas stonden er allemaal. Tussen de twee kroonluchters (een cadeau van Marie-Antoinette, vóór de bloedige onthoofding) boven de tafel was een spandoek opgehangen, waarop stond: SUCCES MET JE EERSTE OPDRACHT.

Iemand – ik gokte Catherina – had een poppetje dat overduidelijk vermoord was ernaast getekend. Ik gloeide vanbinnen.

‘Ik ben geslaagd?’ riep ik verbaasd uit.

Catherina rolde met haar ogen. ‘Alsof je iets anders had verwacht.’

Mijn vader gaf haar een kleine stoot. ‘Dit is een groot moment, Catherina, ook voor Florence,’ zei hij streng. Hij kwam als eerste naar voren en gaf me een knuffel. ‘Ik weet zeker dat je je eerste eliminatie met verve zal uitvoeren, lieveling.’ Hij keek blij. Nu zaten al zijn kinderen officieel in het familiebedrijf.

Ook mijn moeder omhelsde me en kneep even in mijn hand. ‘Goed gedaan, Florence. Nicholas zei dat je uitzonderlijk hebt gescoord. We zijn heel trots op je.’

Ik zag Bento glimlachen en een duim naar me opsteken. Tante Eleonora en oom Thomas gaven me tegelijkertijd een knuffel, als de twee-eenheid die ze altijd waren.

Eleonora wenste me veel succes en verzuchtte met iets van weemoed: ‘Ik weet mijn eerste Opdracht nog als de dag van gisteren. Het was een knappe jongeman, maar met wilde politieke ideeën. Het was in een zinderend warm land en zijn naam was Che-’

Ze stopte abrupt na een woeste blik van mijn oom. We mochten het officieel niet hebben over de Opdrachten. Hoe minder we van elkaar wisten, hoe beter. Voor het geval dat, zei oom Nicholas altijd. Geen idee over welk geval hij het had. En eerlijk gezegd was er ook bijna niemand die naar hem luisterde.

Oma pakte mijn hand en gaf er een kneepje in.

Catherina stormde op me af en gaf me een plagerig duwtje. ‘Goed gedaan, Flo.’

Mijn schouders leken zich eindelijk te ontspannen en ik

ademde diep in en uit. Ik was geslaagd voor mijn examen, ik had mijn familie niet te schande gemaakt. Vooralsnog.

Oom Nicholas kwam als laatste naar me toe. Hij had een plechtige uitdrukking op zijn gezicht en droeg een zwart doosje in zijn handen. Het leek van het donkerste glas dat ik ooit had gezien en was klein en vierkant. Het doosje had ik al vaker aan anderen uitgedeeld zien worden, maar nu eindelijk – eindelijk! – zou ik het ook krijgen.

‘Florence, ik wil je als kanselier officieel welkom heten in het familiebedrijf,’ zei mijn oom op serieuze toon. ‘Je neemt nu deel aan een eeuwenlange traditie. Talrijke voorouders zijn je voorgegaan. Ik mag je daarom nu dit geven. Openmaken mag pas, zoals ook traditie is, wanneer je op de bestemming bent van je eerste Opdracht. Dan zal je ook duidelijk worden wat je precies gaat doen.’

Hij zweeg even en trakteerde me toen op een zeldzame glimlach. Zijn hele gezicht leek er minstens tien jaar jonger door. Hij zou vaker moeten glimlachen.

‘Gefeliciteerd, Florence. Je hebt het verdiend.’ Hij overhandigde me het zwarte doosje en ik drukte het voorzichtig tegen mijn borst. Het enige wat me nu nog te doen stond, was mijn eerste moord overleven.